

fáztam

délutáni havaseső
piros-sárga-piros neon
ostora csapkodott

de lépegettem komótosan kimérten
akit valahol várnak

talán a hófüggöny miatt nem láttatok

hogy gyalogoltam át a Lánchídon
lebegtem lebegtek
kéken sziporkázó zúzmarás budai fények
suta szárnyú glóriás pillék hajamon

fejem körül jégcsapot láttak meredezni
kinevettek a prémsapkás németek

tudtam ez az én hazám az én hidam
az én kőkolonc-nyomorúságom

és fizetni se kellett csak úgy szabadon

utolsó kiflim fázó zsebemből
egy jólőtözött eb elé tettem

végigmértek:
az én Pollym semmit semmit idegentől

STANCZIK ERVIN

Tudod, ahogy nő az ecetfa...

Tudod, ahogy nő az ecetfa — évről évre
több ecetet adva, kifehérednek az álmok
mediterrán teraszai, újra érthetetlenek
lesznek az éjszakai denevér-fütyögések.
Már elég feszes az arcom, hogy mindez
ne látszódjon rajta: ezt hívják felnőttiségnek.

*Éjjel szimbolista költőként a földhöz csaptad
a kávéfőzőt, a sok el nem mulasztott óráért.
Lélekvesztő kötélhidak adószedőjeként
zagyva litániákat nyikorogtál.
Kő és víz vagy te is — gondoltad, ahogy lenéztél
a mélybe. Esmé kezdett. Az angyalok megint eltévedtek.*

*Lassan talán tisztára törölöd — ha már el nem olvashatod —
életed felfoghatatlan axiómáját, és véget érnek
a hosszúversek is, szelíden eltűnnek az ég bokrai közt.
Holnap fel sem tűnnek már az illattalan lelkek.*

A tömegszállítás eszközei

*Igy estefelé kivilágított műtők a villamosok,
messziről is látom az erős neonfény szétmetszett arcait,
csomagok, szatyrok verdesnek az áttetsző kezekben.
Most fejezte le a sötét a tornyokat,
most a kéményeket.*

*A metró éles, fényes, pontos, már az utolsó
emberfoltokat zabálja fel a peronokról,
megmagyarázhatatlan kitartással tűnik fel
újra és újra, hogy a lézengőket is elnyelje;
a mutató nélküli óra idejébe mindenkinek
bele kell férnie.*

*Most hatol a torok legpuhább részébe a sűrűség . . .
Fent — az utcák kongó tekintetű szobrai közt
betegesen tekereg a busz. A város mindent megemésztő
perisztaltikával ráng, továbbít, továbbít . . .*

*Most megállok, érzem a hátamon, —
a kijelölt átkelőhelyen fémes sikoly (non plus Munch)*

Igy végzed hát te is . . .

*A legvalószínűbb, hogy hattyúkőpet vagyok:
nazális és felpattanó hangok keveréke.*

*Állok, mint egy nyálcsorgató hülye a vizit után,
akinek azt mondta a főorvos: „P. úr, aztán egyen
sok főzeléket, mert az egészséges.”*